

Dobromir Durczewski

Spławie, pow. Września. Stanowisko 2

Informator Archeologiczny : badania 4, 206

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

sezonie. Znaleziono liczne militaria — groty strzał, bełty, kule kamienne, noże, różne fragmenty uzbrojenia i zbroi, okucia, gwoździe, haki, czary szklane. Ceramika przeważnie z w. XV i spora ilość kafli. W zagłębieniach terenowych występowała ceramika starsza od XIII do XIV w., a w dwóch miejscach z w. XII, o formach znanych z dotychczasowych badań. Strona zachodnia góry zamkowej została już należycie rozpoznana, co pozwala na rekonstrukcję tej części zamczyska.

SPLAWIE, pow. Września

patrz okres halsztacki

Stanowisko 1

SPLAWIE, pow. Września

Muzeum Archeologiczne w Poznaniu

Stanowisko 2

Badania prowadził mgr Dobromir Durczewski. Finansowało Muzeum Archeologiczne w Poznaniu. Pierwszy sezon badań. Grodzisko wczesnośredniowieczne z VIII—IX w.

Grodzisko, oznaczone jako stanowisko 2, położone jest na północnym skraju terasy nadwarciańskiej, około 10 m na południe od zabudowań gospodarczych. Celem badań było określenie chronologii grodziska ze względu na bezpośrednie sąsiedztwo cmentarzyska kultury łużyckiej z okresu halsztackiego. Badania przeprowadzone w północnej części grodziska zakładając wkop o długości 13 m i szerokości 1,5 m. Stwierdzono w nim występowanie śladów wału o konstrukcji rusztowej, zachowanego w postaci spetryfikowanych smug drewna. Niektóre fragmenty drewna były zbutwiałe. Między drewnem występowała ziemia zmieszana ze żwirem. Szerokość wału wynosiła 4,5 m a zachowana wysokość 2 m. Strop wału zawierał czarną ziemię tworzącą osypisko, biegnące do podnóża grodziska i przechodzące w fosę. Z obserwacji terenowej należy przypuszczać, że szerokość fosy wahała się w granicach 8—10 m. Fosa otaczała grodzisko od strony północnej i zapewne częściowo wschodniej i zachodniej. Od strony południowej fosy nie było, gdyż w tej części grodzisko jest już położone na granicy silnego spadku terenowego w kierunku rozlewisk Warty. Grodzisko nie zachowało się w całości, gdyż zniszczono je od strony wschodniej i zachodniej, a środek zasypano i zniwelowano. Na podstawie znalezionych skorup można stwierdzić, że grodzisko w Splawiu nie pochodzi, jak dotąd przypuszczano, z okresu halsztackiego, ale z okresu wczesnośredniowiecznego.